

משל ונמשל...

"ועשו לי מקדש" (שמות כה, ח).

"ועשו לי מקדש, ועשו לשמי בית קדושה" (רש"י).

"כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים"

שני אנשים רוצים להגיע לעיר אחת ויש דרכים שונות המוליכות לאותה עיר. למרות שאחד הולך בדרך זו והשני בדרך אחרת ואין דרכם שווה, מכל מקום סופם להיפגש יחד, היות שמחוז חפצם שווה, שהרי שניהם רוצים להגיע לאותו יעד.

לעומת זאת, כאשר מטרת הליכתם של האנשים אינה אותה עיר, זה רוצה להגיע לעיר פלונית וזה לעיר אחרת, במקרה זה אף אם שניהם הולכים ביחד כברת דרך, סופם להיפרד, שהרי כשיגיעו לפרשת דרכים בהכרח ילך האחד למזרח והשני למערב.

עפ"י משל זה מסביר **רבי נתן גשטטור** בספרו 'להורות נתן' את דברי המשנה במסכת אבות:

"כל כנסיה שהיא לשם שמים - סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים - אין סופה להתקיים".

כאשר ישראל מתכנסים יחד לטכס עצה לשם שמים, למרות שאין דעותיהם שוות, מכל מקום סופה של כנסיה זו להתקיים, כיון שמטרתם אחת וכולם מתכוונים לעשות את רצון אביהם שבשמים. לכן, למרות שדרכיהם נפרדות לעת עתה, מכל מקום סופם להתאחד, שהרי התכלית אחת היא, אלא שלאותה תכלית הם מגיעים בדרכים שונות.

לעומת זאת, כנסיה שאינה לשם שמים, כאשר כל אחד מתכוון להגיע לתכלית אחרת, עליהם נאמו: "לתאוו יבקש נפרד" (משלי ית, א). במקרה זה גם אם עתה עדיין כולם מאוחדים, מכל מקום בהכרח הם יפרדו בהגיעם לפרשת דרכים, שהרי אין מטרתיהם שוות, ואין סופה של דרכם להתקיים. כל אחד מעוניין בטובתו האישית, את כל אחד מעניינת תועלת אחרת, ובקרוב דרכם תפרד לחלוטין.

<p>שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת יוֹסֵף מַרְיָם וְיֵשׁוּעַ הַמַּרְדּוּטִים – הַיְשִׁיבָה וְהַכֹּוֹלָל</p>
<p>שבת 18.40: הַצְבּוֹר הַיְקָר וְהַקְדוּשׁ מוֹזְמָן לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וְלֵהֲאָדִירָה.</p>
<p>שבת 18.40: הַצְבּוֹר הַיְקָר וְהַקְדוּשׁ מוֹזְמָן לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וְלֵהֲאָדִירָה.</p>
<p>*****</p>

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה:**

12.30 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.
[[]^{דרוש מקור ההפסוק]}

* **בליל שבת שיעור בשעה:** 21.45 - 20.45.
הַצְבּוֹר הַיְקָר וְהַקְדוּשׁ מוֹזְמָן לְהַגְדִּיל תּוֹרָה.

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן יח, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).
הַצְבּוֹר הַיְקָר וְהַקְדוּשׁ מוֹזְמָן לְהַגְדִּיל תּוֹרָה.

* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 15.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש הרמב"ן, ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 15.30

תפילת מנחה.
הַצְבּוֹר הַקְדוּשׁ מוֹזְמָן לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וְלֵהֲאָדִירָה.

עמוד התפילה...

* **אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים. הצבור היקר והקדוש מוזמן.**

קורבנות ב: 6.55. ישתבב ב: 7.30.

* **וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ו בנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים לימוד של **אבות ובנים** כבית מדרשו, או גם אחר חצי שעה.
הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מסעודות הישיבה - לעלו נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזיווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה ב־200 ₪ . <p>ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב, לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.</p> או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

א"י"ה, בבית מדרשו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת
"משפטים, - תרומה":

יום	עלות השחר	שליש/ ותפילין	נץ
ש	5:11:15	5:33:30	6:24:45
א	5:10:30	5:32:30	6:23:45
ב	5:09:30	5:31:45	6:22:45
ג	5:08:45	5:30:45	6:21:45
ד	5:07:45	5:29:45	6:20:45
ה	5:06:45	5:29:00	6:19:45
ו	5:05:45	5:28:00	6:18:45
ש	5:04:45	5:27:00	6:17:45
א	5:03:45	5:26:00	6:16:30
ב	5:02:45	5:25:00	6:15:30
ג	5:01:45	5:23:45	6:14:30
ד	5:00:45	5:22:45	6:13:15
ה	4:59:45	5:21:45	6:12:15
ו	4:58:30	5:20:30	6:11:00

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש. עם אפשרות לפרוסם, לעלוי נשמת או להצלחה בכל העניינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 182434-0527
המעוניינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

בס"ד

עלון 673
דו שבועי

מקור הברכה

חכמה ומוסר

"אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך לדבר עימם. מן השמים השמעתם קולך, ונגלית עליהם בערפלי טוהר... בהגלותך מלכנו על הר סיני, ללמד לעמך תורה ומצוות" - כך מתחיל תיאור מעמד הר סיני בתפילת "שופרות" שבראש השנה. המעמד הנשגב והמרומם, החרות לצנח בתודעת העם, מעמד מתן תורה, "ללמד לעמך תורה ומצוות". וכבר היה להם מושג מה על מהותן של המצוות, הלא על כמה מהן נצטוו לא מכבר, במרה: ידעו שיש מצוות מרוממות, כיום השבת. ידעו שיש דיני טהרה, כמצות "פרה אדומה". ידעו שיש מצוות ככיבוד אב ואם, שהוקש כבודם לכבוד המקום. במתיחות המתינו לפירוטן של המצוות, שש מאות ושלוש עשרה מספרן. והפירוט החל מיד לאחר מתן תורה, בפרשתנו.

ובמה בחרה התורה להתחילו בהענשת רוצחים, עונש מכה הרוץ, ועונשם של גונבי אדם, סוחרי נפשות. דינם של בריונים המכים עד מוות.

והלאה - חיובו של הכורה בור וגורם בכך נזק לרכוש הזולת. בעונשו של אדם המאפשר לרכושו להזיק, ועונשו של מבעיר אש בלא השגחה,

והלאה - להיות רגישים לרגישות הזולת. לא לצער גר. יתום. אלמנה. עניים. לא ליטול שוחד, לא להעיד עדות שקר.

דינים פשוטים, אנושיים, אלמנטרים. דינים של כל חברה מתוקנת, מסודרת, מהוגנת.

כלום אלו הן המצוות הראשונות שיש להשמיען? מצפים היינו לשמוע דיני עבודת ה', תפילה וקרבנות, דיני מועדים מקודשים, או מצוות נשגבות כתפילין וציצית, והנה, מתמקדת התורה בדיני 'לא תעשה', באיסורים ועונשים. ולא באיסורים חמורים כחילול שבת ועבודה זרה, או איסורי עריות. לא במאכלים אסורים, איסור גילוח בתער ולבישת שעטנז.

במקום כל אלו, פותחת התורה באיסורים "פשוטים" ומערכת עונשים אלמנטרית, בסיסת: הענשת רוצחים וגנבים, דינם של בריונים ומועלים, איסור עדות שקר והטיית דין. האם לא זקפו בני ישראל גבה, האם לא שאלו: זהו? כלום לשם כך היה המעמד המרומם, וניתנה התורה?

והשאלה הנוקבת מכולן: על דינים אלו נסובה ההקדמה "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ודרשו חז"ל: "לפניהם, ולא לפני עובדי כוכבים". ומאד יפלא: האם אי אפשר למצוא קובץ דינים כאלו אצל העמים, עונש הרוצח והאלים, הגנב והמועל!? דיני ציצית ותפילין, מצה ושופר - איסורי טריפות וטבל, שעטנז וערלה - ייחודיים הם, "לפניהם ולא לפני עובדי כוכבים". אבל דיני הגינות של חברה אנושית בריאה?!

שאלה טובה, ולדאבונו, ידיעים אנו את התשובה. לפני כמאה שנה, כשראשוני החילוניים החליטו לשנות את צבינו של העם, להפכו ל"עם ככל העמים", היתה רמתו המוסרית של העם לצנינים בעיניהם. זהו עם "לא נורמלי": אין בו רוצחים, אין בו גזלנים, אין בו פשיעה. אחד מהם אמר שהוא מייחל ליום שבו יאסר הרוצח היהודי הראשון. אז ידע שמטרתו הושגה, ושאיפת חייו תבוא על סיפוקה.

היכן שהוא וחבריו שוהים, ודאי נועדו למסיבה. המציאות עלתה על חלומם השחור ביותר. לפי נתוני המשטרה, מתבצע במדינת היהודים רצח בכל שתי יממות. לא כולל רצח עוברים. בכל שש שעות מתבצע שוד, ובכל שתי דקות מתרחשת עבירת רכוש.

תלמודי התורה היו לצנינים בעיניהם. החינוך התורני טרד את מנוחתם. הם הקימו את רשת "אליאנס" כדי לשפר את המצב, ואכן הגיעו לתוצאות מרשימות: המתירנות המופקרת שילחה כל רסן, האלימות שולטת בלא מצרים, סכינים ואגרופנים הפכו לאביזרים תקינים. תלמידים שבים לביתם הלומי סמים. כבר לא "עם ככל העמים", אלא ראשוניים בין שווים, משיגים במיוזף אל התהום!

ואל תגידו שלא הוזהרנו! לפני שלושת אלפי שנים, בעת מתן תורה, נאמר לנו: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" - משפטם הוגנים, אלמנטריים, של חברה מתוקנת. יחסי אדם לאדם, הגינות בסיסית - "לפניהם, ולא לפני עובדי כוכבים". דעו שאך חיי תורה, אך ורק שמירת מצוות. רק הם הבלם והמעצור מפני פשיעה משתוללת, אלימות הרסנית, שחיתות וסיאוב וטירוף מערכות! מצוות התורה מקדשות ומזככות, מרוממות ומטהרות. אבל בראש ובראשונה מונעות הדרדרות אלי תהום!

פרשת תרומה.

מסורת בידינו כי "ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא", דהיינו: אין לך דבר שאינו רמזו בתורה הקדושה. והגאון מוילנה זצ"ל כתב, כי כל מאורעות העולם מקטן ועד גדול רמוזים בתורה. נספר סיפור אחד השייך לפרשתנו, שיעיד על הכלל כולו. המעשה, מעשה שארע במצרים לפני כמאתיים וחמישים שנה. בנו בן העשר של אחד מעשירי המדינה ברח מביתו, וניתק קשר עם משפחתו. שני אחיו נשאר במחיצת האב העשיר, ועם מותו ירשו את רכושו. כעבור זמן מה הופיע עלם חמדות וטען שהוא הבן הנעלם. מזה כשלושים שנה נע הוא ונד, ראה עולם, ועתה בשמנו שהוריו נפטרו הגיע לקחת את חלקו בירושה. הוא עמד בחקירה צולבת, סיפר פרטי פרטים על הוריו וקרוביו, על המעון והריהוט, מקרים ומאורעות שזכר מילדותו. ביקשו האחים לפצותו בסכום נכבד ולהפטר ממנו, אך הוא דרש להביא שמאי ולשקול לידיו שליש במדוייק. חרה בו אפם, ואמרו: "אין אתה אחינו, ולא ניתן לך דבר!" התעצמו בדין, והגיע משפטם עד למלך.

תמה המלך: "היכן היית שלושים שנה, מדוע לא כתבת מכתב!"

הסביר שנלקח בשבי במדינת הדוד, ונבצר ממנו ליצור קשר עם העולם החיצון עד שאזר עוז וברח משביו. סוף דבר, נלאה המלך לרדת לחקר האמת וקצרה יד החמיו.

אמר המשנה למלך: "רואה אני שהנה חוזר על עצמו סיפורו של פרעה". והסביר: כשקצרה יד המלך והחרטומים, שלחו לקרוא לנער עברי שאירי עיניהם, כי אין פיקחים כיהודים! הורה המלך לצאת לרחובה של עיר, ולהביא לפניו את היהודי הראשון שימצאו.

באותם ימים חי במצרים צורך זהב צנוע, ושמו אהרן פרדו. עניו היה ונחבא אל הכלים. חצי היום עסק במלאכתו וחצי היום הקדיש לתורה. בלילה ההוא חלם אהרן פרדו שהוא ניצב בבית כנסת כלול בהדרו, מפואר כטרקלין מלכים וגדוש בנכבדי עם. הוציאו ספר תורה וקראוהו לעלות ראשון, והנה הפרשה פרשת תרומה, ושליח הציבור קורא: "בטבעות אהרן יהיו הבדים לא יסורו ממנו". תיקנו אהרן: "בטבעות הארון!" אך שליח

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

תפילין

פרשת תרומה. המשך.

הציבור בשלו: "בטבעות אהרן" - וייקץ והנה חלום.

הלך להתפלל ונפשו פזורה עליו.
אכל, והוא הוגה בחלומו המוזר. הלך לחנותו, וכפריה ישישה נכנסת. לא היה זה סוג הקונים הרגיל, מה עוד ששמה עיניה בטבעות משובצות ורבידי מרגליות.
"היש לך כסף?", שאל בחשד, חס על זמנו.

"עתה אין לי", ענתה בקול חורק, "עכשיו באתי לברר מחירים. מחר אהיה עשירה, ואבוא לקנות בכסף מזומן".

תמה הסוחר: "מאין יהיה לך מחרז?"

וענתה: "בני מנהל משפט נגד אנשים עשירים, והיום יוכרע המשפט לטובתו". להגה ופיטפטה, סיפרה על בנה וחכמתו, ואיך הבטיח לחלצה מכפרה הדל ולהנחילה חיי עושר ורווחה. סוף דבר, הבטיחה לשוב ולקנות ביד רחבה.

הכפריה הלכה, וערבי עשיר הגיע ביקש לראות מספר טבעות יקרות, והציע לטוחר שיבוא איתו לביתו ואשתו תבחר את הטבעת שתשא חן בעיניה. ניאות הסוחר, סגר את חנותו והלך עם הערבי. הלכו בכיכר העיר - והנה אנשי משמר המלך לקראתם.
עצרו את הסוחר ולקחוהו עימם לארמון: הן נצטוו להביא את היהודי הראשון שימצאו!

ירא וחרד הובהל אהרן פרדו במעלה מדרגות השיש, הובל דרך החצר רחבת הידיים ושדירת העמודים, מסדרונות וקשתות - והנה עומדות רגליו בטרקלין הארמון, והוא זהה לטרקלין שראה בחלומו, אלא שבמקום בימה ניצב כס מלכות מרהיב ביפיו, והמלך בכבודו ובעצמו פונה אליו, מספר לו השתלשלות המאורע ושואל לדעתו.

התבלעו עשתונותיו, מה יענה ומה יאמר. והנה הזביק במוחו רעיון. הביט בטוען לירושה, ואמר: "האין שמך כך וכה?"

חוורו פניו, והצורך המשיך: "האין אתה יליד כפר פלוני? בנה של אשה פלונית?!"

פקו ברכיו של השקרן, והודה בכל כזביו.

השתאו הכל, כיצד חשף היהודי את התרמית, איך הסיר את הלוטס! סיפר להם על חלומו, וכיצד הבין את פשרו: "בטבעות הארון - אותיות 'אהרן' - יהיו הבדים". בגלל הטבעות אותן באה האם הערבית לרכוש אצל אהרן, התחוויר סיפור הבדים ונחשפו הכזבים!

נענה המלך ואמר: "כשיש כזו תורה, אין זו רבותא להיות חכם".

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: כד-כה.	

משקר! אפשר לומר לו: 'זה לא נכון',

זה לא אותה התבטאות, המילה 'משקר' זה עם זפת, אא"כ זה אדם כזה, שאם אתה אומר לו 'זה לא נכון' זה אצלו מתפרש 'כנכון'. הוא מבין כך: 'לא', (פסיק), 'נכון!' זה אדם מסכן, שצריכים להגיד לו ברחל ביתך הקטנה. אבל יש אנשים, שמספיק לומר להם ברמיזה, ויותר מזה הם כבר לא צריכים, אז בשביל מה לתת להם את הפצצה הזאת!

אם יש אדם שרומזים לו והוא נרמז, אז אפשר לגמור ברמז. די לחכימא ברמיזא, לטיפשא בכורמיזא. למה לתת לחכימא כורמיזא? כל ההפרש בין רמיזא לכורמיזא הוא מיותר, ויכול להיות שעל זה הוא יצטרך לתת את הדיון, למה השתמשת 'בכורמיזא' למי שמספיק לו רק 'רמיזא'? ה' ירחם.

כה. והנשך והרבית יש בהם לא תעשה, שנאמר (ויקרא כה, לו): אל תקח מאתו נשך ותרבית, וניתק לעשה, שנאמר (שם): וחי אחיך עמך - פרוש: אם לקחת מאתו נשך ותרבית, השב תשיבם לאחיד למען יחיה עמך. וענשו חמור מאד, כל זמן שלא תקן המעוות שאינו בא לתחיית המתים, שנאמר (יחזקאל יח, יג): בנשך נתן ותרבית לקח וחי, לא יחיה - ופרשו רבותינו זכרונם לברכה (פרקי ר"א לג) על ענין תחית המתים, כי אין הנותן כספו

בנשך ותרבית חייב מיתה. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שמו"ר לא - טו) כי מי שיש בידו עון הרבית אין מלאך מליץ מלמד עליו זכות, וזהו שנאמר "וחי" בלשון שאלה ותמיהה: היש מליץ שיאמר כי דתו לחיות? כלם יענו ויאמרו: לא יחיה!

גם בלי האיום של 'תחיית המתים', האיום שמביא הר"י הוא מספיק גדול. זאת אומרת, שבשמים הוא בצרה גדולה. לכאורה, העוון הוא רק על 'המלווה'. אבל גם ללווה יש עוון גדול, שהוא גרם למלוה תקלה גדולה כל כך, שבשמיים אף אחד לא ילמד על המלווה זכות, וזה נורא ואיום!

אדם שנכנס למינוס בבנק, בשמים הוא בצרה גדולה, אם יש עליו 'דיון' הוא תמיד יוצא חייב בדיון, אף פעם הוא לא יוצא זכאי, אין מי שיפתח את הפה לטובתו, ועל מה כל הנוראות האלה, על כך שהוא לא נותן לשני לחיות!

באו נצייר לנו את 'המשכנתא', אם לא היה מושג של 'היתר עסקה' בהלכה, הרי אנחנו רואים בעיניים, איך שהיא אוכלת את האנשים. הרבה אנשים לא מצליחים לגמור לשלם את זה.

הרב שמואלביץ אומר, שהנקודה היא, שהאדם עושה 'חסד', והוא רוצה גם להנות מהמצוה, מהמצוה אתה לא צריך להנות, את המצוה עשה לשם **ההמשך יובא בעוד שבועיים א"ה.**

<div></div>	<div></div>
מציא את המסתתר ^{בס"ד}	
לפרשת	משפטים
<p> </p>	
ללא פרסים	
מצא 18 מילים בלבד בתפוזרת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .
ש ל מ ה ש מ ש כ ד	ש ק ג כ י ה פ כ ג פ
ד ת ל ח ש כ ד ק ש	ש כ ו ו ה י ר ח כ ה
ג מ כ ל ד מ ה ד ת	ג מ כ ל פ נ י ג נ
צ כ ר ב ו א א צ ע	ה ח א י ו מ כ ב ה
ג ה ש מ צ ר ע ג נ	ע צ ש ה ג ד ו ל ע
ח פ ו ה נ ו ר א צ	ג ה ש ה ת ח ר ג ו
ט כ צ פ ב ה ט ע פ	צ נ ש ה ד ו מ מ כ ר
ג נ ש ה ת ח ר ג ו	ח ב ס ו ה צ ה ע ג
א כ ר צ ג ד ז י א	מ ש פ ט ע ר מ ג נ ב ע נ ה א ב ה ע נ ה א ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה ג נ ז ק ו ה